

Изъ живота на кучетата.

I.

Куче и котенце.

Ето що ми разказаха за нѣкои кучета: Слугата на единъ богатъ човѣкъ вземалъ едно котенце, да го хвърли въ рѣката. Слѣдъ него тръгнало и кучето на господаря му. Слугата, като хвърлилъ котенцето, хвърлило се и кучето. Дошло то до него, хванало го съ устата и го извлѣкло.

Слугата хвърлилъ котенцето втори пѣтъ; кучето пакъ го спасило. Слугата упорито рѣшилъ да лиши отъ животъ малкото, безащитно животно — взелъ го и пакъ го хвърлилъ. И кучето упорито рѣшило да го спаси, та на ново съ хвърлило въ водата. Изплувало то, съ котенцето въ зѣби, на сръщния брѣгъ и съ него отърчало въ кѣщи. То се успокоило, когато сложило котенцето при огъня, въ кухнята. Отъ тогава тѣ станали нераздѣлни — спали на една постеля, яли отъ една паница.

II.

Умни кучета.

Въ една кѣща живѣли двѣ кучета и една котка. Котката имала малки котенца. Тя се много грижала за котенцата си. Когато кошницата, въ която биле малкитѣ ѝ рожби, била изнесена, тя се много разтревожила. Едвамъ когато кошницата била внесена въ кухнята, тя се успокоила. Слѣдъ два часа котенцата се изгубили, а котката легнала на двора, на слънце.